

ved Politieretterne, men dette ikke for Tiden er under Behandling.

P. Jørgensen: Jeg havde ikke betænkt at tale her i denne Sag, da den første ærede Taler, som talte, og som er med at stille Ændringsforslaget, har talt langt bedre, end jeg kan. Men der er een Ting, som den høitagtede Minister har sagt, som jeg for mit Vedkommende vil frikjende mig for; det er nemlig, at der skulde ligge en Mistillid til Domstolene skult bagved Forslaget. Det er langtfra Tilfældet med mig. Jeg har netop havt megen Erfaring i Politiesager. Jeg har været Sognefoged i henved 20 Aar, og i den Tid har jeg havt megen Erfaring som Stokkemand — jeg kan tænke, at man vil sige, at de gamle Stokkemænd ikke duede, men jeg troer dog ikke, at jeg var af det Slags — saa jeg har temmelig nøie fulgt Forhandlingerne, og jeg har ved den Leilighed netop gjort den Erfaring, og har den endnu, og kan ikke fravige den Overbeviisning, at summa appellabilis maa ophæves. Det har været Tilfældet ved de Domme, hvorved jeg har været tilstede, at Dommeren med den allerbedste Villie dog har kunnet komme bag Lyset i en Politiesag, fordi den ene Part var en mere oplyst og dannet Mand, som kunde forklare sin Sag godt, mens der derimod endnu, naar man kender Bondestanden paa Landet, maa erkjendes at være Folk, som ere saa uoplyste og udannede, at de aldeles ikke kunne forklare Sagen. Naar saa Dommeren har faaet Sagen godt forklaret fra een Side, men fra den anden Side ingen eller næsten ingen Oplysninger faaet, eller saadanne, hvori der ingen Sammenhæng findes, saa stiller Sagen sig saaledes for Dommeren, at Dommen falder ud imod en saadan Mand. Nu siger man nok: det er ikke nogen stor Ting, den er dog ikke over 10 Rbd. Men, faaer saadan en Mand en Mulct, som han nødig vilde have for grumme mange Penge, saa kan han dog ikke faae sin Sag indstævnet for en høiere Ret; han bliver med Aftensvarsel indstævnet for Politieretten, han møder, Politieretten bliver sat, Dommen falder, og hans Dom er da eengang falden, og den Mulct, han har faaet, skal han beholde. Det er kun ved det Hensyn, at jeg har tilladt

mig at være med at stille dette Ændringsforslag.

Ordføreren (Blechingberg): Jeg kan som Ordfører i det Væsentlige referere mig til hvad jeg deels har udtalt i den Betænkning, der foreligger det ærede Thing, og deels har havt Leilighed til mundtligt at yttre ved Sagens sidste Behandling. Jeg skal ikkun med Hensyn til de to sidste ærede Taleres Uttringer tillade mig den Bemærkning, at det forekommer mig, som om de føre i Retningen af en saadan Foranstaltning, som Thinget vedtog ved Sagens foregaaende Behandling, men at derimod summa appellabilis maa, uanseet hvad der i den Henseende er bemærket og som ogsaa har fundet Støtte fra Justitsministerens Side, ansees for at burde bibeholdes i disse Sager, ligesom den er gjældende i andre Overretssager. Er det Tilfældet, at en Mangel paa Tillid til Landets Politiedommere finder Sted, saa maa jeg søge den ingenlunde i deres Personlighed, men derimod netop i Behandlingsmaaden af Sagerne (A!). Jeg maa slutte mig til hvad en af de ærede Dommere, der er Medlem af dette Landsting, har yttret, at, finder en Mistillid Sted, har den sin Grund i, at Parterne ikke vide ret at bedømme Dommerens Stilling, at under hans Bestræbelser for at ophjse Sagerne i begge Retninger fører Egoismen saa saare let til, at, hvad han gjør af Hensyn til Retfærdigheden, bliver mistydet af den Part, som finder det stridende imod sin Interesse. Men, er det den sande Grund til hvad der i den Henseende formenes at finde Sted, saa mener jeg, at man ikke ved Betragtningen deraf føres til at ophæve summa appellabilis. Hvad kan det nytte at ophæve den? Er det i Virkeligheden af mindste Indskydelse paa Parternes Stilling og paa deres Opfatning af Sagen, om man ophæver denne summa appellabilis? Det gjør kun, at Mistilliden virker ligesuldt i alle Retninger baade under og over summa appellabilis, paa Grund af den særegne Stilling, hvori Lovgivningen engang har stillet Dommerne. Vil man altsaa virke derimod, maa der virkes ad andre Veie. Den meget ærede Justitsminister har udtalt Ansuelser fra Regjeringens Standpunkt, som muligt senere ville kunne føre til en Foranstaltning,